

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 14780/2558

บริษัทสำนักงานกฎหมายไชนธรรม จำกัด โจทก์ นายปณสมิทธิ์หรือปณสมิทธิ์ วัลลกุล กับพวก จำเลย
กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 193/30, ป.พ.พ. มาตรา 1336

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์รับโอนสิทธิเรียกร้องตามสัญญาเช่าซื้อจากเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ โจทก์ฟ้องและมีคำขอ
ท้ายฟ้องขอให้จำเลยทั้งสองร่วมกันส่งมอบรถยนต์ที่เช่าซื้อคืนหากคืนไม่ได้ให้ใช้ราคาแทน และให้
จำเลยทั้งสองร่วมกันชำระค่าเสียหายเป็นค่าขาดประโยชน์ตลอดเวลาที่จำเลยทั้งสองยังคง
ครอบครองใช้ประโยชน์ในรถยนต์ที่เช่าซื้ออยู่เป็นการอ้างสัญญาเช่าซื้อเป็นหลักแห่งข้อหา และ
เป็นการสืบสิทธิตามสัญญาเช่าซื้อจากเจ้าหนี้เดิมผ่านเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ การเรียกทรัพย์คืน
และเรียกค่าเสียหายเมื่อสัญญาเช่าซื้อเลิกกัน ไม่มีกฎหมายบัญญัติเรื่องอายุความไว้โดยเฉพาะ จึง
มีอายุความ 10 ปี ตาม ป.พ.พ. มาตรา 193/30 โจทก์อ้างในอุทธรณ์ว่า การที่โจทก์ฟ้องให้จำเลย
ทั้งสองส่งมอบรถยนต์ที่เช่าซื้อคืนในสภาพเรียบร้อยใช้การได้ดี หากคืนไม่ได้ให้ใช้ราคาแทน
เป็นการใช้สิทธิแห่งเจ้าของกรรมสิทธิ์ที่จะติดตามเอาทรัพย์คืนจากบุคคลผู้ไม่มีสิทธิตาม ป.พ.พ.
มาตรา 1336 นั้น ไม่ปรากฏว่าโจทก์ได้บรรยายฟ้องว่าโจทก์มีสิทธิติดตามเอารถยนต์คืนจากจำเลย
ทั้งสองได้อันเป็นการใช้สิทธิตาม ป.พ.พ. มาตรา 1336 เมื่อจำเลยที่ 1 ผิดนัดวันที่ 23 มีนาคม 2534
และตามสัญญาเช่าซื้อข้อ 11 ระบุว่า ถ้าผู้เช่าซื้อผิดนัดสองงวดติดต่อกัน สัญญาเช่าซื้อเลิกกันทันที
สัญญาเช่าซื้อจึงเลิกกัน โจทก์นำคดีมาฟ้องโดยอ้างสิทธิตามสัญญาเช่าซื้อ เมื่อวันที่ 30 กรกฎาคม
2547 เกินกว่า 10 ปี ฟ้องโจทก์จึงขาดอายุความ

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยทั้งสองร่วมกันส่งมอบรถยนต์ที่เช่าซื้อคืนแก่โจทก์ในสภาพเรียบร้อย
ใช้การได้ดี หากคืนไม่ได้ให้ใช้ราคา 31,504 พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงิน
ดังกล่าว นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ และให้จำเลยทั้งสองร่วมกันชำระค่า
ขาดประโยชน์ 31,553.95 แก่โจทก์ จำเลยทั้งสองให้การขอให้ยกฟ้อง ระหว่างพิจารณา จำเลย
ทั้งสองยื่นคำร้องว่า จำเลยที่ 1 ผิดนัดชำระหนี้ตั้งแต่วันที่ 23 มีนาคม 2534 โจทก์ยื่นฟ้องคดีนี้เมื่อ
วันที่ 30 กรกฎาคม 2547 ฟ้องโจทก์ขาดอายุความ ขอให้ศาลชั้นต้นวินิจฉัยชี้ขาดเบื้องต้นในปัญหา
ข้อกฎหมายว่าฟ้องโจทก์ขาดอายุความหรือไม่ ทนายโจทก์แถลงว่าจำเลยที่ 1 ผิดนัดตั้งแต่วันที่ 23
มีนาคม 2534 จริง ศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้งดสืบพยานโจทก์และจำเลยทั้งสอง ศาลชั้นต้นพิพากษา
ยกฟ้อง ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ โจทก์อุทธรณ์เฉพาะปัญหาข้อกฎหมายโดยตรงต่อศาลฎีกา
ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 223 ทวิ ศาลฎีกาแผนกคดีพาณิชย์และ
เศรษฐกิจวินิจฉัยว่า เห็นว่า แม้ศาลชั้นต้นจะได้สั่งอนุญาตให้โจทก์อุทธรณ์เฉพาะปัญหา
ข้อกฎหมายโดยตรงต่อศาลฎีกา แต่การที่จำเลยทั้งสองได้รับสำเนาคำร้องอนุญาตยื่นอุทธรณ์
เฉพาะปัญหาข้อกฎหมายโดยตรงต่อศาลฎีกาของโจทก์แล้วไม่คัดค้าน และศาลชั้นต้นส่งสำนวน
มายังศาลฎีกาเพื่อพิจารณาพออนุโลมได้ว่าศาลชั้นต้นอนุญาตให้โจทก์อุทธรณ์เฉพาะปัญหา
ข้อกฎหมายโดยตรงต่อศาลฎีกาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 223 ทวิ
วรรคหนึ่ง แล้ว คดีมีปัญหาข้อกฎหมายตามอุทธรณ์ของโจทก์ว่า ฟ้องโจทก์ขาดอายุความหรือไม่

เห็นว่า โจทก์รับโอนสิทธิเรียกร้องตามสัญญาเช่าซื้อจากเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ โจทก์ฟ้องและมีคำขอท้ายฟ้องขอให้จำเลยทั้งสองร่วมกันส่งมอบรถยนต์ที่เช่าซื้อคืนหากคืนไม่ได้ให้ใช้ราคาแทน และให้จำเลยทั้งสองร่วมกันชำระค่าเสียหายเป็นค่าขาดประโยชน์ตลอดเวลาที่จำเลยทั้งสองยังคงครอบครองใช้ประโยชน์ในรถยนต์ที่เช่าซื้ออยู่เป็นการอ้างสัญญาเช่าซื้อเป็นหลักแห่งข้อหา และเป็นการสืบสิทธิตามสัญญาเช่าซื้อจากเจ้าหนี้เดิมผ่านเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ การเรียกทรัพย์คืนและเรียกค่าเสียหายเมื่อสัญญาเช่าซื้อเลิกกัน ไม่มีกฎหมายบัญญัติเรื่องอายุความไว้โดยเฉพาะ จึงมีอายุความ 10 ปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/30 ส่วนที่โจทก์อ้างในอุทธรณ์ว่าการที่โจทก์ฟ้องให้จำเลยทั้งสองส่งมอบรถยนต์ที่เช่าซื้อคืนในสภาพเรียบร้อยใช้การได้ดี หากคืนไม่ได้ให้ใช้ราคาแทนเป็นการใช้สิทธิแห่งเจ้าของกรรมสิทธิ์ที่จะติดตามเอาทรัพย์สินจากบุคคลผู้ไม่มีสิทธิตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1336 ก็ไม่ปรากฏว่าโจทก์ได้บรรยายฟ้องว่าโจทก์มีสิทธิติดตามเอารถยนต์คืนจากจำเลยทั้งสองได้ อันเป็นการใช้สิทธิตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1336 เมื่อข้อเท็จจริงที่คู่ความรับกันได้ว่าจำเลยที่ 1 ผิดนัดวันที่ 23 มีนาคม 2534 และตามสัญญาเช่าซื้อข้อ 11 ระบุว่า ถ้าผู้เช่าซื้อผิดนัดสองงวดติดต่อกัน สัญญาเช่าซื้อเลิกกันทันที สัญญาเช่าซื้อจึงเลิกกัน โจทก์นำคดีมาฟ้องโดยอ้างสิทธิตามสัญญาเช่าซื้อ เมื่อวันที่ 30 กรกฎาคม 2547 เกินกว่า 10 ปี ฟ้องโจทก์จึงขาดอายุความ ที่ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้องชอบแล้ว อุทธรณ์ของโจทก์ฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นฎีกาให้เป็นพับ

องค์คณะ

วัชรินทร์ สุขเกื้อ · เกษม เกษมปัญญา · ประสิทธิ์ สนามชวด

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/14780/2558>